

РЕШЕНИЕ

№ 23977

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **5769** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2 вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ и чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, подадена от Р. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] , против решение № 36-ОК/20.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ последващата му молба с рег. № КП-01-644 от 04.03.2026 г. на ДАБ при МС не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са отправени оплаквания за наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Жалбоподателят твърди, че оспорваното решение е неправилно и незаконосъобразно поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона; че административният орган не е изяснил фактите от значение за спора и необосновано не е възприел обстоятелствата за ситуацията в С., които били относими към личното положение на молителя. Счита, че решението е постановено в противоречие с правните норми и са налице предпоставките за допускане на последваща молба по производство за предоставяне на международна закрила. Моли съда да отмени решение № 36-ОК/20.03.2026 г. /макар в петитумната част на жалбата оспореният акт да е изписан с № 111-ОК/12.12.2025 г./, издадено от интервюиращия орган при ДАБ МС, със законните последици от това. В открито съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът, интервюиращ орган към ДАБ при МС, в ход по същество се представлява от упълном. юрк П.. Изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК вр. чл. 144, ал. 1 АПК, от фактическа страна установи:

Първото искане за закрила на Р. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в С., [населено място] ал Зор, гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, е с вх. № ОК-13-1645 от 26.08.2024 г. В проведено на 25.10.2024 г. /л. 85 и сл./ интервю е мотивирал молбата си с лични причини, нежелание да бъде войник, несигурната обстановка в С., трудния живот в страната, икономическа криза, не бил търсен за военна служба там и не бил подложен на преследване, не е имал проблеми с официалните власти. Сочил, че войната започнала през 2017-2018 г., когато е имало сблъсъци между Свободната армия и редовната сирийска армия; преди шест години дошли кюрдите, като са изгонили Свободната армия; месец преди да напусне С., при извършвани бомбардировки от страна на редовната армия, в двор на дома им е паднала бомба, при която е леко пострадал, виждал и танкове; имало бомбардировки, когато е напуснал страната, заявил, че сблъсъците продължават и понастоящем. С решение № 12088/20.11.2024 г. председателят на ДАБ МС е отказал на сирийския гражданин предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 ЗУБ. След оспорване на същото, решението било отменено с решение № 8253 от 11.03.2025 г., постановено по адм. дело № 12666/2024 г. от Административен съд София-град, което в последствие е отменено с решение № 6778/23.06.2025 г. по адм. д. № 4673/2025 г. на ВАС и вместо него е отхвърлена жалбата на чужденеца.

С процесната последваща молба вх. № КП-01-644 от 04.03.2026 г. /л. 32 и сл./ чужденецът отново е сезирал органа с искане за закрила. Обосновал е молбата си с нежелание да се върне в С., тъй като неговата къща и къщата на близките му са унищожени. Твърди, че нямал нищо в С. и очаквал при връщането му кюрдите или новият режим от ислямски фундаменталисти и терористи да го убие; посочил, че съществува реална опасност от тежки посегателства върху него, завръщайки се в С. и поради започналата там гражданска война; безредиците и убийствата по улиците в страната му продължавали; сегашните управляващи били убийци и главорези; районът, в който живеел, бил под контрола на сирийските бунтовници и на ислямските милиции от групата на „Х. Т. ал-Ш.“ и той изпитвал страх за живота си. Заявява, че въпреки, че хиляди хора са се завърнали в С., стотици хиляди други бягали, за да спасят живота си. Посочил, че самият факт, че вътрешните конфликти в страната му на произход продължават, със завръщането си там е подложен на реална опасност от всякакви посегателства срещу личността му; в С. все още имало ситуации на несигурност и атентати, дори по-страшни ситуации, което правело опасно връщането му в държавата по произход, поради продължаващите военни конфликти, гражданска война, която в момента съществувала, чуждата агресия и нарушаването на човешките права

С решение № 36-ОК/20.03.2026 г. на интервюиращ орган при ДАБ МС, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. За да постанови решението си административният орган е изследвал твърденията в молбата опасения, като в изпълнение на разпоредбите на ЗУБ, със съобщение с рег. № 16035/06.03.2026 г., чуждият гражданин е бил уведомен, че има право да представи писмени доказателства, които да бъдат взети предвид при провеждането на предварителната процедура по допустимост. Връчени са му и указания за реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците подали молба в

Република България на майчиния му арабски език. При подаването на последващата молба за закрила и в посочения в съобщението срок, както и към момента на постановяване на решението на органа, от страна на молителя не били предоставени никакви писмени доказателства, имащи отношение към бежанската му история. Така органът е изследвал приложението на материалния закон по последващата молба за международна закрила касателно наличието на въобще нови обстоятелства, сочени от търсещия закрила, на второ място - съществеността на тези обстоятелства относно личното му положение или държавата му по произход, и на трето място - преценката на тяхната основателност въз основа на представените писмени доказателства. Прието е, че след запознаване с молбата на сирийския гражданин той не бил представил нови доказателства, имащи отношение към него или към бежанската му история. Относно мотивите на молителя да получи международна закрила в Република България, въз основа на това, че в момента ситуацията в страната му на произход е влошена, същите не обуславяли правни доводи чужденецът да бъде допуснат до последваща регистрация. Позоваването на вътрешни конфликти и произтичащите от тях опасности, също не било достатъчно основание той да получи международна закрила. Интервюиращият орган се е позовал на данните по информационна справка с вх. № МД-02-47 от 11.02.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ /л. 13 и сл./ с цитиран бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН от 12 декември 2025 г., че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достигал 1 955 090 души. В заключение е прието, че в своята последваща молба за международна закрила на Р. А. Х. не доказва наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната му на произход. Поради това при преценката на последващата молба за международна закрила, в която Р. А. Х. не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, за органа се е наложил извод, че производството за предоставяне на международна закрила не следва да се образува.

По делото от ответника е изискана актуална справка относно Сирийската арабска република. Такива са представени съответно към дата 15.04.2026 г. и 14.05.2026 г. Така, справката от 15.04.2026 г. дава информацията относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, състоянието на сигурността в провинция Д. ал Зор; относно военната служба, мобилизацията, наказания и процедури; отношението към алевитите в провинция Д. ал Зор. Конкретно, че към април 2026 г. С. се намирала в исторически преходен период, като след драматичното сриване на режима на А. в края на 2024 г. страната била в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето международни санкции през 2025 г., инфраструктурата била силно разрушена, а хуманитарните нужди оставали критични. Сигурността се подобрявала, но все още имало райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдало се масово завръщане на бежанци /над 1 милион души от съседните страни/, което оказвало натиск върху социалните системи. Сочило се, че в страната действало временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт балансирала между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаквал се икономически растеж, воден от възстановителни дейности, оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата била нестабилна, а над 90% от населението живеело под прага на бедността, въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие. Според същата справка след падането на режима на А. /чиито армия налагала жестоки наказания за дезертърство/, преходното правителство обявило разпускане на старите структури и стартирал процес на създаване на нова Национална армия. Към началото на 2026 г. липсвала ясна национално

приложима законова рамка за наборна служба, поради което класическата държавна мобилизация чрез повиквателни била замразена в контролираните от тях райони, докато тече интеграцията на различите милиции. При кюрдите /С., D./ автономната администрация налагала задължителен „Дълг за самоотбрана“.

Данните по справката към 14.05.2026 г., с посочени източници, касаят общото положение и актуалната политическа обстановка, икономическа обстановка, състояние на сигурността в района на Л. и за „Криминална полиция“ и присъдите на членове на БААС. Сочи се, че след десетилетия на управление на партия БААС и фамилията А. С. била в преходен период, ръководен от временно правителство, свързано с фигурата на А. ал-Ш., по-известен с предишното си име А. М. ал- Д., след като неговата организация HTS поела контрола над Д. през декември 2024 г. Д. бил под нов контрол, но страната оставала разделена. Кюрдските сили контролирали североизточната част, а различни локални фракции и остатъци от предишната администрация се борели за влияние в други райони. Новата власт се опитвала да получи международно легитимиране, като демонстрирала умереност и приобщаващо управление, но оставали сериозни опасения относно радикалните корени на някои от водещите фигури. Имало разделение на властите: по закон в С. отдел „Криминална полиция“ нямала правомощия да издава присъди. Присъдите се издавали единствено от съдебни органи - наказателни съдилища, военни съдилища или специални трибунали, полицията е разследващ орган, който предавал доказателствата на прокуратурата. По делото жалбоподателят не сочи да е бил член на БААС или кюрд, с оглед на което следва да се цени относимостта на двете справки.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, срещу подлежащ на оспорване акт и от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен - лице по чл. 3 АПК, адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решение № 36-ОК/20.03.2026 г. е издадено от компетентен административен орган – Н. С., мл. експерт в Регистрационно приемателен център /РПЦ/ - [населено място], определен за интервюиращ орган на ДАБ МС със заповед № РД05-303/13.04.2022 г. на председателя на ДАБ МС /л. 22/. Решението е постановено в рамките на предметната компетентност на органа по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Не са надхвърлени времевите граници – актът е постановен на 20.03.2026 г., в срока на предвидените 14 работни дни, след като органът е сезиран с последващата молба от 09.03.2026 г. на ДАБ МС, чл. 76б, ал. 1 ЗУБ, като решението е издадено в изискуемата от закона писмена форма.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните

основания за издаването на акта, мотиви. По изложеното, съдът не установява нарушения във формата на акта.

При проверка по спазване на административнопроизводствените правила и по правилното приложение на материалния закон, настоящият състав приема, че при издаването на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения и същото е постановено в съответствие с материалния закон, не се установяват и не се доказват по делото отправените в жалбата оплаквания. Фактическите и правните основания, послужили за издаването на оспорения акт, напълно се подкрепят и съответстват на доказателствата по приетата по делото административна преписка и като такива удостоверяват изложените в акта факти и обстоятелства.

Отправените с жалбата изрични оспорвания се явяват неоснователни и недоказани, като предвид правилното тълкуване и прилагане на релевантната правна уредба, съдът намира за необходимо да посочи следното по твърденията в жалбата:

Сирийският гражданин е депозирал последваща молба за предоставяне на закрила. Производството е образувано на основание чл. 76б ЗУБ, регламентиращ процедурата по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила. Подадената от Р. А. Х. молба е последваща по смисъла на параграф 1, т. 6 ДР на ЗУБ, а именно „последваща молба“ е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България.

В Глава шеста, раздел III „Процедура за предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила“, състоящ се от разпоредбите на чл. 76а–чл. 76в ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл. 40–42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, изискваща производство за предоставяне на международна закрила да не се образува, а образуваното да се прекрати, ако чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. В чл. 76б, ал. 1 ЗУБ тази преценка е възложена на интервюиращ орган на ДАБ, който в срок до 14 работни дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение, с което я допуска или не до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от Глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл. 23, ал. 1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл. 29, ал. 1, т. 8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл. 29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, и по чл. 58, ал. 7 ЗУБ за подаването на молба за международна закрила от чужденец с временна закрила. В чл. 76в, ал. 2 и ал. 3 ЗУБ са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба. Не се изключва приложимостта на общите правила по раздел I, Глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 ЗУБ, съгласно който на чужденец, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата /л. 26 и сл./. Съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. В чл. 13, ал. 2 ЗУБ е предвидено тези писмени доказателства да са свързани с нови

обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход.

Излагането на мотиви от интервюиращия орган досежно сочените като нови обстоятелства е в съответствие с тълкуването с мотивите в решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу S. van J. en V. по дело C-921/19, т. 34 и сл.: член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл. 40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, § 2, б. "г" от Директивата, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл. 40, § 3 от Директивата, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т. 58 от решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл. 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл. 12, § 1, б. "а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Както се посочи, съгласно чл. 76а ЗУБ преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Тълкуването на тези разпоредби налага извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Тези нови обстоятелства следва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по преписката липсват. Със сезиращата съда жалба не се сочи и в случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на жалбоподателя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота и или личността и като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Преписката не съдържа доказателства за нарушаване в настоящото производство правата на жалбоподателя по чл. 76в, ал. 1 ЗУБ – липсват данни да е потърсил съдействие и помощ от страна на ВКБООН; няма данни да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение /чл. 29а ЗУБ/. Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл. 58, ал. 7 ЗУБ. Така жалбоподателят не се позовава на нови факти и обстоятелства в последващата си молба. Наред с това, административният орган в мотивите на решението правилно е посочи, че

такива не се доказват, като представляващи обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната на произход, и този извод се споделя от настоящата инстанция. В случая се установява от представената справка, че не са налице данни за ситуацията в С., които да сочат на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разрешенията, дадени в решението по дело С-465/07 от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО /отм./. В оспорения акт също са изложени доводи в насока степента на насилие в С.. В процесния случай не са се появили, както и от кандидата не са представени нови факти, още по-малко такива, които в значителна степен да увеличават вероятността на лицето да се предостави закрила. Нови обстоятелства не са представени и изводите на интервюиращия орган се споделят напълно от настоящата инстанция.

За изчерпателност на мотивите на съда следва да се посочи, че сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като решаващият орган или съд в случая отново отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални и такива са събрани по делото. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

При тази фактическа и правна обстановка, според настоящия състав, решението на интервюиращия орган е издадено в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени подробни и непротиворечиви мотиви, описващи фактическата обстановка, релевантна за случая, както и основанията, които обуславят отказа на решаващия орган да допусне до производство за международна закрила последващата молба. Оспореният акт има необходимото съдържание, като не е установена липса на предписаните в чл. 59, ал. 1 АПК реквизити. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и съответства на разпоредбите на материалния закон, поради което е законосъобразен.

Изложените съображения обуславят извод за липса на порок сред визираните в чл. 146 АПК, характеризиращ оспорения административен акт като незаконсъобразен, поради което съдът намира издаденият административен акт за законосъобразен и жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 1 и ал. 2, пр. последно АПК вр. чл. 85, ал. 3 ЗУБ, Административен съд София – град, I отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, подадена от Р. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане], против решение № 36-ОК/20.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ на касационно обжалване, осн. по чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

ПРЕПИС на решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: